

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący wniósł, na podstawie art. 265 TFUE, skargę o uchylenie rozporządzenia Komisji (WE) nr 1629/2005 z dnia 5 października 2005 r. zmieniającego po raz pięćdziesiąty czwarty rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami i uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 467/2001⁽¹⁾, w zakresie w jakim dotyczy ono skarżącego.

Skarżący przedstawia trzy zarzuty na poparcie skargi.

Po pierwsze, skarżący utrzymuje, że Komisja nie przeprowadziła niezależnej kontroli podstawy umieszczenia skarżącego w wykazie zawartym w załączniku I i w żadnym momencie nie zwróciła się o uzasadnienie takiego umieszczenia.

Po drugie, twierdzi on, że Komisja nie poinformowała go o jakichkolwiek przyczynach uzasadniających umieszczenie jego imienia i nazwiska w wykazie zawartym w załączniku I, z naruszeniem jego prawa do skutecznego środka zaskarżenia, prawa do jego własnej obrony oraz jego prawa własności, jakie gwarantuje mu europejska konwencja praw człowieka.

Po trzecie, skarżący utrzymuje, że nieusunięcie przez Komisję imienia i nazwiska skarżącego z wykazu zawartego w załączniku I jest nieracjonalne, ponieważ nic nie świadczy o tym, aby właściwe kryteria umieszczania osób w wykazie załącznika I zostały spełnione, a Foreign and Commonwealth Office Zjednoczonego Królestwa stoi na stanowisku, że skarżący przestał już spełniać właściwe kryteria.

⁽¹⁾ Dz.U. L 260 s. 10.

Skarga wniesiona w dniu 28 lipca 2010 r. — ELE.SIA przeciwko Komisji

(Sprawa T-312/10)

(2010/C 260/29)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Elettronica e sistemi per automazione (ELE.SIA) SpA (Guidonia Montecelio, Włochy) (przedstawiciele: S. Bariatti, P. Tomassi i P. Caprile, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że spółka ELESIA prawidłowo wywiązała się swoich zobowiązań umownych,
- stwierdzenie, że Komisja naruszyła zobowiązania umowne nie wypłacając należnego wynagrodzenia za świadczenia spółki ELESIA i żądając zwrotu kwot już wypłaconych.
- zasądzenie od Komisji kwoty 83 627,68 EUR, bez odsetek, tytułem kosztów poniesionych przez spółkę ELESIA w ramach projektu, które nie zostały dotychczas pokryte przez Komisję,
- w konsekwencji uchylenie, cofnięcie — w tym wystawionych not kredytowych — a w każdym razie stwierdzenie nieważności not debetowych, na podstawie których Komisja żądała zwrotu kwot wypłaconych spółce ELEGIA oraz wypłaty odszkodowania,
- w każdym razie obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Konsorcjum, którego skarżąca spółka jest koordynatorem podpisało ze stroną pozwaną umowę na realizację projektu „I-Way, Intelligent co-operative system in cars for road safety”, finansowanego ze środków budżetowych w ramach „szóstego programu ramowego w zakresie badań i rozwoju technologicznego”.

Zważywszy na poważne nieprawidłowości w toku opracowywania projektu Komisja Europejska postanowiła rozwiązać umowę.

Skarżąca uważa, po pierwsze, że postępowanie Komisji jest całkowicie sprzeczne z istotnymi postanowieniami umowy i zasadami prawa, a mianowicie z zasadą równości, proporcjonalności i dobrej administracji, a po drugie, że podczas gdy wszystkie zobowiązania umowne były prawidłowo realizowane przez prawie cały okres 36 miesięcy ustalony w umowie, Komisja nie zamierza uznać jakiegokolwiek zobowiązania, opierając się m.in. na audycie, który wydaje się nieprawidłowy pod wieloma względami, i to pomimo okoliczności, że skarżąca podjęła pełną współpracę w dobrej wierze przez cały okres trwania stosunków umownych, a nawet poza tym okresem.

Na poparcie swojego wniosku, skarżąca twierdzi, że prawidłowo i w sposób ciągły wypełniała swe zobowiązania umowne, podczas gdy Komisja naruszyła art. II.1.11, II.16.1, II.16.2 i II 29 ogólnych warunków umowy oraz prawo do obrony i przepisy rozporządzenia nr 2185/961⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami (Dz.U. L 292 z dnia 15.11.1996, s. 2)

Skarga wniesiona w dniu 26 lipca 2010 r. — Three-N-Products Private przeciwko OHIM — Shah (AYUURI NATURAL)

(Sprawa T-313/10)

(2010/C 260/30)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Three-N-Products Private Ltd (New Delhi, Indie)
(przedstawiciel: adwokat C. Jäger)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą byli również: S. Shah, A. Shah, M. Shah — A Partnership t/a FUDCO (Wembley, Zjednoczone Królestwo)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 1 czerwca 2010 r. w sprawie R 1005/2009-4;

— nakazanie pozwanemu potwierdzenia decyzji Wydziału Sprzeciwów Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 2 lipca 2009 r. i oddalenia zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 5 805 387 w całości;

— obciążenie pozwanego kosztami postępowania;

— obciążenie drugiej strony postępowania przed Izbą Odwoławczą, w razie gdyby została interwenientem w niniejszej sprawie, kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą przed Izbą Odwoławczą i Wydziałem Sprzeciwów.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Druga strona postępowania przed Izbą Odwoławczą.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Znak słowny „AYUURI NATURAL” dla towarów należących do klas 3 i 5.

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Strona skarżąca.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 2 996 098 znaku graficznego „Ayur” dla, między innymi, towarów należących do klas 3 i 5; zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 5 429 469 znaku słownego „AYUR” dla, między innymi, towarów należących do klas 3 i 5.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu i oddalenie zgłoszenia w całości.

Decyzja Izby Odwoławczej: Uwzględnienie odwołania, stwierdzenie nieważności decyzji Wydziału Sprzeciwów i oddalenie sprzeciwu.

Podniesione zarzuty: Strona skarżąca podnosi dwa zarzuty w uzasadnieniu skargi.

Na podstawie pierwszego zarzutu strona skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 7 i 8 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza błędnie uznała, że nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd i że wcześniejsze znaki towarowe mają sugestywną konotację w stosunku do towarów, do których się odnoszą, co ogranicza odróżniający charakter wcześniejszych znaków towarowych.

W drodze drugiego zarzutu strona skarżąca utrzymuje, że zaskarżona decyzja narusza art. 65 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza przekroczyła swoje uprawnienia poprzez wydanie zaskarżonej decyzji, ponieważ decyzja ta jest pozbawiona obiektywizmu i podstaw prawnych.